

ЮЛИАНА МАНОВА
НА ЖИВОТ И СМЪРТ

chitanka.info

Джейк огледа двата тънки кабела. Син и червен. Шансът беше петдесет на петдесет. Или единия, или другия. Единият значеше смърт за всички в училището. Другият бе шансът за спасение на деветдесет и петте деца, застанали около него. Имаше още минута и двайсет секунди да реши кой от двата да прекъсне. Ако не уцелеше, щяха да хвъркнат във въздуха. Ако се поколебаеше още малко — също. Усети струйките студена пот, които се стичаха по гърба му. Почувства и погледите на момчетата и момичетата наоколо. Техните широко отворени ужасени очи го изнервяха още повече. Сякаш виждаха експлозията, която можеше да последва, ако сбъркаше. Не беше честно. Защо трябваше той да бъде героят? Та той бе завършил училище преди по-малко от година. Но в момента той бе най-възрастният и всички разчитаха да се справи с положението. Защото ако той не успееше... По дяволите! Как можеше полицията да се бави толкова? Бяха се обадили на 911 веднага, след като второкласниците бяха намерили бомбата в една от стаите. Но те нямаше да стигнат навреме... Бяха казали, че не могат да дойдат по-бързо от петнайсет-двайсет минути, а тогава щеше да бъде прекалено късно. Оставаха още петдесет секунди. Оказа се, че има детектори на всяка врата, която води навън. Невероятен късмет, че никое от децата не беше излязло на двора или влязло вътре, след като е била активирана. За сметка на това обаче същото важеше и за учителите. Така че Джейк се оказа най-възрастният в сградата. Макар и само на деветнайсет, той беше човека, който трябваше да спаси всички. Повечето деца бяха малки — първи и втори клас, имаше и изключения — няколко шестокласници, но средната възраст беше под десет години. Те знаеха какво става. Знаеха, че това могат да бъдат последните им секунди живот. И вече не се държаха детински. Пред прага на смъртта те сякаш изведнъж пораснаха. Очите, които го заобикаляха, го гледаха с безумен страх, но и с надежда. Никой от тях не искаше да умира. Вече не се чуваше обичайната врява. Бе тихо като в гробница. Бомбата бе поставена в средата на стаята и Джейк беше до нея, останалите го бяха наобиколили и надничаха, очаквайки да видят как той прекъсва едната жичка и броячът спира секунди преди взрива. Той знаеше какво се очаква от него. Но знаеше също, че това не е филм. Че не е сигурно дали ще уцели. Че може да погуби деветдесет и пет човешки живота само с едно почти незначително движение. И това го караше да гледа

само в двете кабелчета, не смеейки да вдигне глава, за да посрещне очаквателните погледи на малчуганите. Ръцете му трепереха. Двайсет секунди. Червената или синята? Коя да бъде? Коя значеше живот и коя — смърт? Защо трябваше той да избира? Скапан живот. Не беше честно. Десет секунди. Пое си дълбоко въздух. Все пак трябваше да опита. Имаше някаква надежда. Замисли се кой ли кабел режеха по филмите. Май беше синия... или не? По дяволите. Пет секунди. Моментата на истината дойде. Нямаше какво да се губи. Освен живота на невинни деца, разбира се. Деца, които никога не бяха сторили нищо на никой. Да или не. Три секунди. Е... какво пък. Протегна ръце решително и хвана синия кабел. Две секунди. С малката ножичка, която една първокласничка му бе дала, срязва кабела. Секунда тишина... дали бе успял? И после...

ВООМ!

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.